

Warszawa, dnia 12 grudnia 2019 r.

Poz. 2391

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI MORSKIEJ I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ¹⁾**

z dnia 4 grudnia 2019 r.

w sprawie liczenia osób odbywających podróże na statkach²⁾

Na podstawie art. 106 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1452, 1702, 2197 i 2303) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób liczenia osób odbywających podróże morską na statkach, o których mowa w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) warunki udzielania zwolnień od obowiązku liczenia lub rejestracji osób odbywających podróże morską na statkach, o których mowa w art. 103 ust. 1 ustawy.

§ 2. 1. Liczbę osób odbywających podróże morską na statku pasażerskim albo jachcie komercyjnym określa się poprzez zsumowanie liczby członków załogi i liczby pasażerów.

2. Liczenie pasażerów odbywa się w jeden z następujących sposobów:

- 1) przechodzenie pasażerów przez bramkę zintegrowaną z licznikiem przejść;
- 2) stosowanie ręcznego urządzenia zliczającego obsługiwane przez osobę wpuszczającą pasażerów na statek;
- 3) odrywanie kuponu lub odbieranie jednego z egzemplarzy numerowanych kart pokładowych wydawanych pasażerom przy wchodzeniu na statek;
- 4) odczyt kodu kreskowego, magnetycznego lub innego kodu zawartego na bilecie lub karcie pokładowej przez urządzenie umiejscowione przy wejściu na statek;
- 5) ręczne policzenie pasażerów w przypadku jachtów komercyjnych;
- 6) liczenie przy wykorzystaniu każdej innej metody zapewniającej prawidłowe policzenie pasażerów, z zastrzeżeniem że obliczona liczba pasażerów nie może wynikać z liczby sprzedanych lub pozostałych w bloczku biletów albo kart pokładowych ani z wykazu lub liczby pasażerów, którzy zarezerwowali bilet.

3. W ramach liczenia osób odbywających podróże morską, przed wyjściem statku z portu kapitan statku sprawdza, czy liczba osób znajdujących się na statku nie przekracza liczby osób, jaką statek może przewozić zgodnie z posiadanym certyfikatem.

§ 3. 1. Armator przewożący pasażerów drogą morską statkiem wyruszającym z portu położonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uprawiającym żeglugę na linii regularnej wyłącznie na obszarach morskich, na których mogą być eksploatowane statki pasażerskie klasy D ustalonych na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 86 ust. 10 ustawy, oraz

¹⁾ Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka morską, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (Dz. U. poz. 2262).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Rady 98/41/WE z dnia 18 czerwca 1998 r. w sprawie rejestracji osób podróżujących na pokładzie statków pasażerskich płynących do portów Państw Członkowskich Wspólnoty lub z portów Państw Członkowskich Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 188 z 02.07.1998, str. 35 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 7, t. 4, str. 127, Dz. Urz. UE L 324 z 29.11.2002, str. 53, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 315 z 30.11.2017, str. 52).

w bliskości portu stacjonowania morskiego statku ratowniczego lub brzegowej stacji ratowniczej może zostać zwolniony z obowiązku przekazywania informacji o liczbie osób znajdujących się na statku do pojedynczego punktu kontaktowego, gdy czas podróży między dwoma portami jest krótszy od jednej godziny. Zwolnienie nie może dotyczyć szybkiego statku pasażerskiego.

2. Armator statku odbywającego podróż między dwoma portami lub statku, którego podróż zaczyna się i kończy w tym samym porcie bez zawinięcia do portu pośredniego – przy czym podróże te odbywają się wyłącznie na obszarach morskich, o których mowa w ust. 1, oraz w bliskości portu stacjonowania morskiego statku ratowniczego lub brzegowej stacji ratowniczej – może zostać zwolniony z obowiązku określonego w art. 103 ust. 2 ustawy.

3. Armator przewożący pasażerów drogą morską statkiem uprawiającym żeglugę na linii regularnej w rejonie, w którym roczne prawdopodobieństwo napotkania fali o wysokości przekraczającej 2 m jest mniejsze niż 10%, może zostać zwolniony z wymogu, o którym mowa w art. 103 ust. 2 ustawy, pod warunkiem wykazania, że rejestracja danych o pasażerach jest niemożliwa oraz są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) podróż nie przekracza 30 mil morskich, licząc od miejsca wypłynięcia;
- 2) głównym celem usługi jest zapewnienie regularnego połączenia pasażerskiego dla stałych użytkowników;
- 3) stacje brzegowe zapewniają serwis asysty nawigacyjnej;
- 4) są dostępne wiarygodne prognozy meteorologiczne;
- 5) jest dostępny sprzęt poszukiwawczy i ratowniczy odpowiedniego rodzaju i w odpowiedniej ilości.

4. Armator ubiegający się o zwolnienie, o którym mowa w ust. 1–3, składa wniosek do dyrektora urzędu morskiego właściwego dla portu zawinięcia statku. Wniosek sporządza się w formie pisemnej, wskazując w nim szczegółowe uzasadnienie przyczyn i podstaw zwolnienia.

5. Jeżeli statek uprawia żeglugę na linii regularnej między portami leżącymi na obszarze właściwości więcej niż jednego dyrektora urzędu morskiego, przed rozpatrzeniem wniosku, o którym mowa w ust. 4, dyrektor właściwy do jego rozpatrzenia przekazuje wniosek do zaopiniowania dyrektorowi urzędu morskiego właściwego dla portu rozpoczęcia podróży.

6. Dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu zawinięcia statku niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej o udzielonych zwolnieniach.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej niezwłocznie informuje Komisję Europejską o udzielonych zwolnieniach wraz z podaniem uzasadnienia podjętych decyzji. Dane przekazuje się za pośrednictwem bazy danych utworzonej w tym celu przez Komisję Europejską.

8. Zwolnień, o których mowa w ust. 1–3, nie stosuje się wobec armatora organizującego przewóz pasażerów statkiem podnoszącym banderę państwa trzeciego, będącego stroną Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada 1974 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 869 i 2029 oraz z 2017 r. poz. 142), które na mocy odpowiednich postanowień tej konwencji nie zgadza się na stosowanie tego rodzaju zwolnień.

§ 4. 1. Armator jachtu komercyjnego, o którym mowa w art. 103 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy, może zostać zwolniony z obowiązku przekazywania informacji o liczbie lub tożsamości osób znajdujących się na statku do pojedynczego punktu kontaktowego, pod warunkiem że wyznaczy punkt do kontaktu na lądzie, który w razie prowadzenia akcji poszukiwawczej i ratowniczej udostępni Morskiej Służbie Poszukiwania i Ratownictwa informacje, o których mowa w art. 103 ust. 2 ustawy, o osobach znajdujących się na statku.

2. Armator ubiegający się o zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, składa wniosek do dyrektora urzędu morskiego właściwego dla portu zawinięcia statku. Wniosek sporządza się w formie pisemnej, wskazując w nim dane punktu do kontaktu na lądzie, w szczególności numer telefonu oraz adres e-mail, pod którymi, w razie prowadzenia akcji poszukiwawczej i ratowniczej, przez 24 godziny na dobę będzie można uzyskać informacje, o których mowa w art. 103 ust. 2 ustawy, o osobach znajdujących się na statku.

3. Dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu zawinięcia statku niezwłocznie informuje dyrektora Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa o udzielonych zwolnieniach oraz przekazuje mu dane wyznaczonego przez armatora punktu do kontaktu na lądzie.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 2019 r.³⁾

Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej: *M. Gróbarczyk*

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie liczenia i systemu rejestracji osób odbywających podróż morską (Dz. U. poz. 586), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. poz. 1702).